ECLI:LV:RVPT:2020:0508.C30392820.3.S

Lietas Nr.C30392820
Lietvedības Nr.C-3928-20/2

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā
2020.gada 8.maijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese K.Maike
2020.gada 8.maijā
Rīgā, Abrenes ielā 8, rakstveida procesā izskatīja civillietu /pers. A/ vienkāršotās procedūras prasībā pret /pers. B/ par naudas piedziņu, un

k o n s t a t ē j a :

2020.gada 14.janvārī /pers. A/ (turpmāk tekstā – prasītājs) iesniedza tiesā prasības pieteikumu vienkāršotās procedūras lietā pret /pers. B/ (turpmāk tekstā – atbildētāja) par naudas piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2008.gada 12.augustā pušu starpā tika noslēgts aizdevuma līgums par EUR 796,81 (LVL 560,00) apmērā aizdevumu. Saskaņā ar noslēgto līgumu atbildētāja apņēmās līdz 2008.gada 30.novembrim atgriezt parādu pilnā apmērā. Atbildētāja savas saistības, vekselī norādītajā termiņā, t.i., līdz 2008.gada 30.novembrim, nav izpildījusi. 2010.gada 15.janvārī prasītājs iesniedza Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā pieteikumu par saistības piespiedu izpildīšanu brīdinājuma kārtībā par 2008.gada 12.augustā pušu starpā noslēgtā aizdevuma līguma izpildīšanu. Atbildētāja atbildē uz brīdinājumu norādījusi, ka saistību neatzīst. Atbildētāja parādu prasītājam nav atmaksājusi.

Pamatojoties uz minēto un Civillikuma 1587., 1753., 1756., 1757., 1759., 1765., 1895., un 1902.pantu, prasītājs lūdz tiesu piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam pamatparādu EUR 796,81 apmērā, likumiskos nokavējuma procentus EUR 525,36 apmērā par laika periodu no 2008.gada 1.decembra līdz 2019.gada 31.decembrim; samaksāto valsts nodevu EUR 198,33 apmērā, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 5,47 apmērā.

Atbildētāja sniegusi tiesai rakstveida paskaidrojumus par prasību, kuros norāda, ka prasību neatzīst pilnā apmērā. Norādīts, ka atbilstoši Civillikuma 1934.pantā noteiktajam, ar aizdevuma līgumu jāsaprot zināma daudzuma atvietojamu lietu nodošana īpašumā, ar pienākumu atdot saņemto tādā pašā daudzumā un tādas pašas šķiras un labuma lietās. Tādējādi, lai konstatētu aizdevuma līguma esamību, vispirms jākonstatē, ka prasītājs atbildētājai aizdevis prasības pieteikumā norādīto parāda pamatsummu. Atbildētāja 2008.gada 12.augustā parakstīja Vekseli, laikā, kad vēl ar prasītāju bija laulībā, darot to prasītāja psiholoģiskas ietekmēšanas rezultātā. Atbildētāja nav saņēmusi no prasītāja Vekselī norādīto naudas summu. Prasītājs nav iesniedzis pierādījumus par Vekselī norādītās naudas summas samaksu atbildētājai, līdz ar to aizdevuma līgums starp prasītāju un atbildētāju nav noslēgts, jo trūkst tā būtiska sastāvdaļa - prasītāja izsniegtais aizdevums.

Norādīts, ka prasītāja apgalvojums par aizdevuma līguma slēgšanu ir pretrunā arī ar Vekseļu likuma 75.pantā norādīto vienu no vekseļa obligātajām pazīmēm - beznosacījuma solījumam maksāt noteiktu naudas sumu, t.i. vekselis kā juridisks dokuments neprasa nekādus nosacījumus pienākumam samaksāt tajā norādīto naudas summu. Tādējādi vekseļa esamība nepierāda aizdevuma līguma esamību. Tāpat atbildētāja norāda, ka ņemot vērā, ka Vekseļa summa bija EUR 796,81 (LVL 560,00) apmērā, tad par Vekseli bija maksājama valsts nodeva EUR 1,59 (LVL 1,12) apmērā. Valsts nodevas samaksu apliecina ar attiecīgu zīmogmarku. Prasītāja iesniegtajā Vekseļa kopijā nav redzama uz Vekseļa esoša zīmogmarka. Līdz ar to, lietā nav pierādījumu, ka par Vekseli būtu samaksāta valsts nodeva. Savukārt Vekseļu likuma 94.pantā nepārprotami pateikts, ka nav vekseļa spēka vienkāršam vekselim, kuru izrakstot nav attiecīgi nomaksāta valsts nodeva. Līdz ar to, Vekselis uzskatāms par spēkā neesošu. Turklāt pie apstākļiem, ja Vekselis būtu spēkā esošs, no tā izrietošajām saistībām būtu iestājies noilgums, jo atbilstoši Vekseļu likuma 77.panta pirmajai daļai, vienkāršajam vekselim cita starpā jāpiemēro tratai paredzētie noteikumi par noilgumu. Savukārt Vekseļu likuma 70.panta pirmajā daļā noteikts, ka visas pret tratas pieņēmēju no tratas izrietošās prasības noilgst triju gadu laikā pēc maksāšanas termiņa.

2020.gada 5.maijā tiesā saņemta prasītāja atsauksme uz atbildētājas paskaidrojumiem, kurā norādīts, ka 2008.gada 12.augustā pušu starpā, pēc atbildētājas lūguma, tik tiešām bija noslēgts bezprocenta aizdevuma līgums par EUR 796,81 (LVL 560,00) apmērā aizdevumu un attiecīga naudas summa tika izsniegta atbildētājam skaidrā naudā apmaiņā pret atbildētājas pašrocīgi izrakstītu naudas saņemšanas apliecinājuma aktu - vekseli. Atbildētāja, izrakstot vekseli, nesamaksāja valsts nodevu, un prasītājs uz to neuzstāja, cerot uz aizņēmēja godprātību. Prasītājs norāda, ka sakarā ar valsts nodevas neapmaksāšanu, vekselis nav saņēmis tās īpašības, kuras ļautu to noprotestēt parāda savlaicīgas nesamaksāšanas gadījumā, jo atzīmei par valsts

nodevas samaksu ir jābūt vienkāršā vekselī atbilstoši Vekseļu likuma 75.panta trešajai daļai. Tieši tāpēc prasītājs minēto atbildētājas pašrocīgi parakstīto aktu vērtē nevis kā vekseli, bet gan kā parasto parādzīmi.

Ņemot vērā, ka lietas dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu tiesas sēdē, kā arī tiesa neuzskatīja par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, tiesa, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 250.^{25}panta pirmo daļu, lietu izskata rakstveida procesā, par ko lietas dalībniekiem paziņots 2020.gada 25.martā.

Motīvu daļa

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, uzskata, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji, turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Prasītājs cēlis prasību par parāda EUR 1322,17 apmērā piedziņu, pamatojoties uz 2008.gada 12.augustā izsniegto vienkāršo vekseli.

No vienkāršā vekseļa ir redzams, ka /pers. B/ apņēmās samaksāt EUR 796,81 (LVL 560,00) apmērā /pers. A/ līdz 2008.gada 30.novembrim.

Atbilstoši Vekseļa likuma 1.pantā noteiktajam, vekselis ir vērtspapīrs, kas dod tā turētājam tiesības prasīt no vekseļa devēja vai akceptētāja samaksāt noteiktu naudas summu noteiktā termiņā un vietā. Minētā definīcija Vekseļa likumā ir ietverta tikai ar grozījumiem likumā, kas stājās spēkā 2010.gada 1.jūlijā. Tomēr tiesas ieskatā tā ir attiecināma arī uz vekseļiem, kas tika izrakstīti līdz šo grozījumu spēkā stāšanās brīdim, jo kaut arī vārdos neietērpta šāda vekseļa būtība izrietēja no paša likuma teksta.

Tiesa konstatē, ka vienkāršais vekselis ir izrakstīts 2008.gada 12.augustā, līdz ar to šā vienkāršā vekseļa noformēšanas prasības izriet no tā Vekseļu likuma regulējuma, kurš bija spēkā vienkāršā vekseļa izrakstīšanas brīdī, tas ir – Vekseļa likuma redakcija no 1992.gada 1.oktobra līdz 2010.gada 1.jūlijam.

Vekseļu likuma 75.pantā noteikts, ka vekselis ir vērtspapīrs, kas dod tā turētājam tiesības prasīt no vekseļa devēja vai akceptētāja samaksāt noteiktu naudas summu noteiktā termiņā un vietā.

Vekseļu likuma 94.pants noteica, ka nav vekseļa spēka vienkāršam vekselim, kuru izrakstot nav attiecīgi nomaksāta valsts nodeva (likuma redakcija spēkā līdz 2010.gada 1.jūlijam).

Savukārt 1994.gada 22.marta Ministru kabineta noteikumos N.66 "Par valsts nodevas noteikšanu operācijām ar vekseļiem" ir noteikts valsts nodevas apmērs par katru izrakstīto vekseli, nosakot, ka valsts nodevas samaksu apliecina ar attiecīgu zīmogmarku, bet līdz zīmogmarkas izlaišanai valsts nodevas samaksu apstiprina valsts akciju sabiedrība "Latvijas Krājbanka" vai cita kredītiestāde, izdarot uz vekseļa veidlapas attiecīgu kases aparāta atzīmi vai uzrakstu, kuru apliecina ar kredītiestādes atbildīgās amatpersonas parakstu un šīs iestādes zīmoga nospiedumu.

Vekselis ir formāls dokuments tādā nozīmē, ka tā izrakstīšanā, kā arī apgrozībā stingri jāievēro formālas prasības. Ja dokumentā trūkst kaut viens no Vekseļu likumā paredzētajiem rekvizītiem, tad tas nav vekselis (*Kalvis Torgāns. Saistību tiesības. Mācību grāmata. Tiesu namu aģentūra 2014.g. 476.lpp.*).

Lietā nav strīda, ka vienkāršais vekselis nav apmaksāts ar valsts nodevu, līdz ar to nepārprotami secināms, ka vekselis nav ieguvis vekseļa spēku.

Tā kā 2008.gada 12.augusta vienkāršais vekselis nav ieguvis vekseļa spēku, tad parāda samaksa pēc šī vekseļa nevar notikt Vekseļa likuma noteiktajā kārtībā, tostarp, prasītājs nevarēja izmantot vekseļa protestēšanas kārtību, lai atgūtu no atbildētājas līdzekļus, kuru samaksu viņa ir garantējis ar izrakstīto vekseli.

Atbildētāja norāda, ka pie apstākļiem, ja Vekselis būtu spēkā esošs, no tā izrietošajām saistībām būtu iestājies noilgums, jo atbilstoši Vekseļu likuma 77.panta pirmajai daļai, vienkāršajam vekselim cita starpā jāpiemēro tratai paredzētie noteikumi par noilgumu. Savukārt Vekseļu likuma 70.panta pirmajā daļā noteikts, ka visas pret tratas pieņēmēju no tratas izrietošās prasības noilgst triju gadu laikā. Tāpat atbildētāja ir izteikusi iebildumu, ka vekseļa parakstīšana nevar tikt uzskatīta par pierādījumu aizdevuma izsniegšanai, jo atbildētāja nav saņēmusi no prasītāja Vekselī norādīto naudas summu, kā arī prasītājs nav iesniedzis pierādījumus par Vekselī norādītās naudas summas samaksu atbildētājai, līdz ar to, trūkst aizdevuma līguma būtiskā sastāvdaļa - prasītāja izsniegtais aizdevums.

Prasītājs norāda, ka 2008.gada 12.augustā atbildētājai, pēc pašas izteiktā lūguma, tika izsniegta aizdevums skaidrā naudā apmaiņā pret atbildētājas pašrocīgi izrakstītu naudas saņemšanas apliecinājuma aktu - vekseli. Atbildētāja, izrakstot vekseli, nesamaksāja valsts nodevu, un prasītājs uz to neuzstāja, cerot uz aizņēmējas godprātību.

Saskaņā ar Civillikuma 1401. un 1402.pantā noteikto, saistību tiesības ir tādas tiesības, uz kuru pamata vienai personai – parādniekam- jāizdara par labu otrai – kreditoram- zināma darbība, kam ir mantiska vērtība un saistības rodas, gan no tiesiska darījuma, gan no neatļautas darbības.

Pie katra saistību līguma būtības pieder vienas puses apsolījums un tā pieņemšana no otras puses (vienpusējs līgums), vai savstarpējs apsolījums un tā pieņemšana no abām pusēm (divpusējs vai vairākpusējs līgums) (Civillikuma 1512.pants).

Kā redzams 2008.gada 12.augustā atbildētāja ir parakstījusi dokumentu ar nosaukumu "Vekselis", kurā ir apsolījusi atmaksāt prasītājam naudas līdzekļus EUR 796,81 (LVL 560,00) apmērā līdz 2008.gada 30.novembrim.

Šis dokuments nepārprotami liecina par darījuma attiecību nodibināšanu starp prasītāju un atbildētāju, kas izpaužas, kā atbildētājas apliecinājums atmaksāt prasītājam vekselī norādītos naudas līdzekļus.

Tiesa atzīst, ka neprotestēts vekselis joprojām ir vekselis un strīdi par neprotestētu vekseli būtu izskatāmi Vekseļu likuma noteiktajā kārtībā. Tomēr 2008.gada 11.augustā atbildētājas parakstītais vekselis nav ieguvis vekseļa spēku un strīds par to nevar tikt izskatīts Vekseļu likuma noteiktajā kārtībā.

Tādējādi starp prasītāju un atbildētāju ir izveidojušās saistību tiesības un vienkāršais vekselis satur parādzīmes pazīmes.

Saskaņā ar Civillikuma 1895.pantā noteikto visas saistību tiesības, kuras nav noteikti izņemtas no noilguma ietekmes un kuru izlietošanai nav likumā noteikti īsāki termiņi, izbeidzas ja tiesīgā persona tās neizlieto desmit gadu laikā. Tā kā atbildētāja

izrakstītais vienkāršais vekselis nav ieguvis vekseļa spēku, uz to nav attiecināms Vekseļu likumā noteiktais noilgums. No šīs parakstītā dokumenta izrietoši strīdi noilgst 10 gadu laikā.

Saskaņā ar Civillikuma 1902., 1905. un 1906.pantu, noilgumu pārtrauc atgādinājums parādniekam, kā arī apstāklis, ja parādnieks noilguma tecējuma laikā kaut kādā kārtā atzīst kreditora prasību. Pārtraucot noilgumu, jau notecējušais laiks vairs nav ieskaitāms un sāk tecēt jauns noilguma termiņš.

No lietas materiāliem redzams, ka 2010.gada 15.janvārī prasītājs iesniedzis tiesā pieteikumu par saistības piespiedu izpildīšanu brīdinājuma kārtībā, tādejādi pārtraucot noilgumu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka prasītāja prasījumam, par naudas piedziņu no atbildētājas /pers. B/, noilguma termiņš sāka tecēt no 2010.gada 15.janvāra. Prasība tiesā ir iesniegta 2020.gada 14.janvārī. Tas nozīmē, ka prasības iesniegšanas brīdī, noilguma termiņš nebija iestājies.

Tā kā tiesa atzina, ka prasībai par naudas līdzekļu piedziņu pēc 2008.gada 12.augusta parakstītā vekseļa nav iestājies noilgums un tas satur parādzīmes pazīmes, tad tiesiskās attiecības, kas nodibinātas starp prasītāju un atbildētāju ir apskatāmas pēc aizdevuma līguma tiesiskā regulējuma.

Saskaņā ar Civillikuma 1934.pantu ar aizdevuma līgumu jāsaprot zināma daudzuma atvietojamu lietu nodošana īpašumā, ar pienākumu atdot saņemto tādā pašā daudzumā un tādas pašas šķiras un labuma lietās. Civillikuma 1943.pantā noteikts, ka aizņēmējam jāatdod tāda pati summa, kādu viņš ir saņēmis.

No minētām tiesību normām ir secināms, ka prasītājam ir jāpierāda, ka viņš ir izsniedzis atbildētājai EUR 796,81 (LVL 560,00) apmērā un aizdevuma atmaksai ir iestājies termiņš.

Civilprocesa likuma 183.panta pirmā daļa uzliek tiesai pienākumu pārbaudīt visus pierādījumus. Savukārt Civilprocesa likuma 97.pantā ir noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas pārliecības.

Faktiski galvenais kritērijs pierādījumu novērtēšanā ir to ticamības noteikšana, kas savukārt jāsaprot kā pierādījumu atbilstības objektīvai realitātei, lietas faktiskajiem apstākļiem noteikšana. (..) Tiesas pārliecībai par pierādījumu ticamību ir jābūt pietiekošai, t.i. šī pārliecība nevar būt pamatota ar pierādījumu patiesīguma iespējamību, atmetot šaubas. Savukārt ar pierādījumu pietiekamību jāsaprot iesniegtie pierādījumi, kas rada tiesai nešaubīgu (pietiekošu) pārliecību par tā fakta esamību vai neesamību, kura apliecināšanai pierādījumi ir iesniegti. Tādējādi pierādījumu pietiekamību nosaka nevis to skaits, forma, saturs vai citas pazīmes, bet gan tiesas pārliecība. Šādu pārliecību var radīt vairāki pierādījumi, kas nav pretrunīgi, atbilstoši likumā noteiktajai kārtībai noformēti rakstveida pierādījumi (.). Pierādījumi nav pietiekami arī tad, ja tie ir pretrunīgi (..). ” (*Aivars Līcis. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Tiesu namu aģentūra. 2003. 78.-82.lapa*).

Tiesa konstatē, ka prasītājs savu prasījumu pamatā ir balstījis uz atbildētājas parakstīto vekseli, kas nav ieguvis vekseļa spēku, jo par to nav samaksāta valsts nodeva.

Civillikuma 1431.pantā noteikts, ka akta parakstīšana, vienalga, vai tas attiecas uz pašu parakstītāju vai trešo personu, uzskatāma par piekrišanu šim aktam, ja tā saturs parakstītājam bija zināms un ja viņam tajā tiesiskajā darījumā, uz kuru akts attiecas, ir personīga interese un ierunas tiesība.

Lietā nav strīda, ka atbildētāja ir parakstījusi vekseli, un tiesas ieskatā uz šo strīdus vekseli ir attiecināms Civillikuma 1431.pantā noteiktais, ka tādējādi atbildētāja ir atzinusi savu pienākumu līdz 2008.gada 30.novembrim atmaksāt prasītājam vekselī norādīto naudas summu.

Civilprocesa likuma 178.pantā ir noteikts, ka pret rakstveida pierādījuma patiesīgumu nevar iebilst persona, kas to pati parakstījusi. Šī persona var apstrīdēt šo pierādījumu, ceļot atsevišķu prasību, ja paraksts dots vardarbības, draudu vai viltus ietekmē.

Tiesa ņem vērā, ka atbildētāja nav apstrīdējusi vekseli Civilprocesa likuma noteiktajā kārtībā. Atbildētāja vekseli ir parakstījusi apzinoties savu darbību sekas. Atbildētājas apgalvojums, ka atbildētāja 2008.gada 12.augustā parakstīja vekseli, laikā, kad vēl ar prasītāju bija laulībā, darot to prasītāja psiholoģiskas ietekmēšanas rezultātā, nav pierādīts ne ar vienu citu pierādījumu. Atbilstoši Civilprocesa likuma 104.pantā noteiktajam pušu paskaidrojumi nav atzīstami par pierādījumiem, ja tos neapstiprina neviens cits pierādījums.

Izvērtējot iepriekš konstatēto, tiesa ir guvusi pārliecību, ka atbildētāja ir parakstījusi 2008.gada 12.augustā vekseli, tomēr tas nav ieguvis vekseļa spēku, jo nav apmaksāts ar valsts nodevu.

Atbildētāja nav apstrīdējusi Civilprocesa likuma noteiktajā kārtībā 2008.gada 12.augustā izrakstīto vekseli un lietā nav gūti pierādījumi, ka atbildētāja šo vekseli ir parakstījusi viltus, maldu vai spaidu ietekmē.

Tiesa secina, ka atbildētāja ir apņēmusies atmaksāt prasītājam naudas līdzekļus EUR 796,81 (LVL 560,00) apmērā un atbilstoši Civillikuma 1587.pantā noteiktajam, tiesīgi noslēgts līgums uzliek līdzējiem pienākumu izpildīt apsolīto, un ne darījuma sevišķs smagums, ne arī vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesību atkāpties no līguma, kaut arī atlīdzinot otrai zaudējumus.

Tiesa secina, ka prasība daļā par galvenā parāda EUR 796,81 apmērā ir apmierināma un no atbildētājas par labu prasītājam ir piedzenami EUR 796,81 apmērā.

Civillikuma 1753.pants nosaka ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu vai kavējumu. Saskaņā ar Civillikuma 1756.pantu pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu. Savukārt Civillikuma 1759.panta 1.punktā noteikts, ka procenti jāmaksā, arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem.

Prasītājs lūdz piedzīt likumiskos nokavējuma procentus, kas aprēķināti no 2008.gada 1.decembra līdz 2019.gada 31.decembrim, pamatojoties uz apstākli, ka vekselī ir noteikts vekseļa samaksas termiņš 2008.gada 30.novembris un atbildētāja savas saistības vekselī norādītajā termiņā nav izpildījusi.

Atbildētāja nekad parādu nav atzinusi, jo primāri uzskata, ka nav saņēmusi no prasītāja Vekselī norādīto naudas summu, kā arī prasītājs nav iesniedzis pierādījumus par Vekselī norādītās naudas summas samaksu atbildētājai.

Atbilstoši Civillikuma 1760.pantam likumiskie procenti (1759.p.) prasāmi nevis atsevišķi, bet reizē ar galveno saistību, un tādēļ tos nevar prasīt vēlāk, ja attiecīgā laikā par tiem bijis noklusēts vai galvenā parāda samaksa pieņemta bez iebildumiem.

Civillikuma 1656.pants nosaka, ka parādnieks nav nokavējis, ja nokavējuma iemesls ir viņa pamatotas šaubas vai nu vispār par to saistību, kuras izpildīšanu no viņa prasa, vai par tās apmēru. Tiesa secina, ka attiecībā uz saistības apmēru starp pusēm pastāvošā civiltiesiskā strīda priekšmets ir Vekselī norādītās naudas summas samaksa, kas tieši ietekmē pašu saistības apmēru.

Analizējot Civillikuma 1656.panta piemērošanas aspektus, Augstākās tiesas judikatūrā ir nostiprināta atziņa, ka par laika posmu, kamēr pastāv strīds, nav pieļaujama likumisko procentu aprēķināšana (*sk. Senāta 2003. gada 17. decembra sprieduma lietā Nr. SKC-610 (C04238202) motīvu daļu, Senāta 2012.gada 5.septembra sprieduma lietā Nr. SKC-366 (C27098108) motīvu daļu, Civillietu departamenta 2014.gada 21.marta sprieduma lietā Nr. SKC-135 (C32103508) 13.punktu, Civillietu departamenta 2015.gada 8.oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-10 (C27190211) 8.2.punktu)*.

Ņemot vērā, ka no prasības pieteikumam pievienotā vekseļa nav redzams, ka vekselī būtu norādīta procentu likme, ja vekselis netiktu apmaksāts līdz vekselī noteiktajam termiņam, kā arī no lietas materiāliem neizriet, ka prasītājs būtu brīdinājis atbildētāju par to, ka par samaksas kavējumu prasītājs aprēķinājis likumiskos kavējuma procentus, atbildētāja ir iebildusi pret parādu un prasības pieteikums tiesā iesniegts 2020.gada 14.janvārī, tiesa uzskata, ka prasību daļā par likumisko nokavējuma procentu EUR 525,36 apmērā par laika periodu no 2008.gada 1.decembra līdz 2019.gada 31.decembrim piedziņa no atbildētājas ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.pantu no atbildētājas prasītāja labā piedzenami izdevumi par valsts nodevas samaksu proporcionāli apmierinātajai prasības daļai EUR 119,52 apmērā, kā arī saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.pantu, no atbildētājas prasītāja labā piedzenami izdevumi, kas prasītājam radušies sakarā ar lietas izskatīšanu, t.i., ar prasības pieteikuma un tiesas paziņojumu izsniegšanu EUR 5,47 apmērā.

Prasītājs, iesniedzot prasības pieteikumu tiesā, nav pieteicis lūgumu atzīt prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildes dienai saņemt likumiskos procentus.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta sesto daļu, piemērojot tiesību normas, tiesa ņem vērā judikatūru. Judikatūrā (*sk. Augstākās tiesas senāta 2007.gada 14.februāra spriedumu lietā Nr. SKC-75, 2009.gada 25.novembra lēmumu lietā Nr.SPC-111, 2013.gada 26.aprīļa spriedumu lietā Nr.SKC-1106*) pausts viedoklis, ka Civilprocesa likuma 195.pantam ir imperatīvs raksturs, līdz ar ko tiesām minētās normas izpratnē, apmierinot prasību par naudas summas piedziņu, ir pienākums neatkarīgi no prasījumā izteiktajiem lūgumiem noteikt prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt procentus.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.panta noteikumiem prasītājam ir tiesības par laiku no 2020.gada 14.janvāra (prasības iesniegšanas dienas) līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētājas likumiskos procentus 6 % gadā no pamatparāda summas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.^{1}panta otro daļu un likuma "Par valsts apdraudējuma un tā seku novēršanas un pārvarēšanas pasākumiem sakarā ar Covid-19 izplatību" 16.panta trešo daļu, ņemot vērā prasības raksturu un piedzenamās summas apmēru, tiesa atzīst par pamatotu noteikt, ka spriedums atbildētājai labprātīgi izpildāms trīsdesmit dienu laikā no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 41., 93., 97., 193., 195., 204.^{1}, 250^{25}., 250^{27}.pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

apmierināt daļēji /pers. A/ vienkāršotās procedūras prasību pret /pers. B/ par naudas piedziņu.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods/, pamatparādu EUR 796,81 apmērā, tiesas izdevumus – valsts nodevu EUR 119,52 apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 5,47 apmērā, kopā EUR 921,80 (deviņi simti divdesmit viens *euro* un astoņdesmit *centi*) apmērā, nosakot, ka parāda samaksa veicama AS "Swedbank" norēķinu kontā /numurs/.

Atzīt, /pers. A/, personas kods /personas kods/, tiesības saņemt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, likumiskos procentus 6 % gadā no pamatparāda summas EUR 796,81 (septiņi simti deviņdesmit sešiem *euro* un astoņdesmit viena *centa*) par laiku no 2020.gada 14.janvāra (prasības iesniegšanas dienas) līdz sprieduma izpildes dienai.

Noraidīt prasību daļā par likumisko nokavējuma procentu EUR 525,36 (pieci simti divdesmit pieciem *euro* un trīsdesmit sešu *centu*) apmērā par laika periodu no 2008.gada 1.decembra līdz 2019.gada 31.decembrim piedziņu no /pers. B/, personas kods /personas kods/.

Noteikt /pers. B/, personas kods /personas kods/, termiņu labprātīgai sprieduma izpildei – 30 (trīsdesmit) dienu laikā pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2020.gada 5.jūnijā.

Tiesnese K.Maike